

Nr 24.

Av herr **Andersson, Elon, m. fl.**, om ändrad organisation av arbetsförmedlingskontoret i Hofors.

Den 1 januari 1948 inrättades i Hofors en arbetsförmedlingsexpedition med fyra timmars daglig expeditionstid, efter att dessförinnan arbetsförmedlingsverksamheten därstädes ombesörjts av ombud.

Efter framställning därom från länsarbetsnämnden beslutade arbetsmarknadsstyrelsen enligt skrivelse den 23 december 1948, att expeditionen i Hofors under tiden 1 januari—30 juni 1949 skulle inneha ställning som avdelningskontor i klass 4. Denna anordning förlängdes sedermera intill utgången av år 1951, var- efter kontoret enligt beslut av 1951 års riksdag från och med innevarande år återinrättades som deltidskontor i klass 5.

Det som främst talade för att arbetsförmedlingen i Hofors omvandlades från deltidskontor i klass 5 till heltidskontor i klass 4 var givetvis platsens stora betydelse som industriort och den genom industriens utbyggnad ständigt stegrade folkmängden i samhället. Detta förhållande i förening med åtföljande nyetableringar av servicevärdingar på orten ställde större krav på arbetsförmedlingen och medförde en fortgående stegring av arbetsuppgifterna för densamma.

Hofors brukssamhälle, som befinner sig i kraftig utveckling och tillväxt, hade, enligt preliminära siffror, den 1 januari 1952 en folkmängd av 9 557 personer. En mycket omfattande byggnads- och anläggningsverksamhet pågår i samhället, avseende såväl bostäder som utbyggnad av järnverket, kommunala anläggningar o. d. En ständig brist på arbetskraft till såväl järnverket som byggnadsföretagen är rådande. Därtill kommer, att det i samhället finnes ett betydande antal andra näringsutövare, vilka även önska betjänas av arbetsförmedlingen. Dessutom råder det alltid stor efterfrågan på arbetskraft inom de typiskt kvinnliga arbetsområdena.

I detta sammanhang må framhållas, att undersökningar f. n. pågå för att snarast tillföra samhället något slag av kvinnlig industri såsom motvikt till den dominerande tunga manliga industrien. Detta är ett samhällsintresse av stor betydelse, som har starkt stöd hos de kommunala myndigheterna liksom hos järnverkets ledning, enär tillkomsten av en sådan industri sannolikt skulle medverka till att den manliga arbetskraften i större utsträckning stannade kvar på platsen. Därmed ställes än större krav på den lokala arbetsförmedlingens kapacitet, och ett framtida behov av en ytterligare förstärkning, t. ex. med en kvinnlig halvtidstjänst, lär icke vara utesluten. En sådan förstärkning bör emellertid få bli beroende på den framtida utvecklingen och erfarenheterna av den förändring av kontorsorganisationen, som vi här nedan föreslå.

Antalet anställda vid AB SKF-Hofors Bruk den 5 januari 1952 var 2 861 arbetare och 440 tjänstemän.

Metallindustriarbetarförbundets avdelning i Hofors hade vid innevarande års början 2 039 medlemmar, och det sammanlagda antalet LO- och TCO-anslutna fackföreningsmedlemmar i Hofors vid samma tidpunkt utgjorde 3 501.

Förmedlingsverksamheten i Hofors har under de senaste åren varit mycket livlig. Tilliten till och förtroendet för arbetsförmedlingen har stadigt ökat, och allmänheten har mer och mer tagit förmedlingens tjänster i anspråk. Detta har tidvis medfört, att det varit svårt för en tjänsteman att hinna med de ökade arbetsuppgifterna och att kunna erbjuda en tillfredsställande service. Det stora antalet lediganmälda platser vid kontoret talar också för att behov av en fullvärdig arbetsförmedling föreligger. Att under sådana förhållanden uppehålla verksamheten med ett deltidskontor med endast 4 timmars daglig expeditionstid synes oss icke välbetänkt, i all synnerhet som det för en deltidstjänst icke står att få en lika kvalificerad tjänsteman som till en befattning av heltidskaraktär.

I sitt betänkande, del 1, angående den offentliga arbetsförmedlingens organisation (s. 140—141) anför 1950 års arbetsförmedlingsutredning beträffande Hofors: "Sedan en tid tillbaka har kontoret varit i funktion såsom tillfälligt heltidskontor, motsvarande en placering i klass 4. Enligt planen är kontoret upptaget i klass 5. Utredningen har icke blivit övertygad om att permanent behov av ett kontor i klass 4 föreligger på denna ort. Sedan utbyggnaden av järnverket fullbordats, med därmed följande expansion av samhället i övrigt, torde arbetsförmedlingsbehovet kunna komma att tillgodoses i tillräcklig omfattning genom ett kontor i klass 5. I planen bör därför upptagas ett kontor i nämnda klass." Denna utredningens uppfattning kunna vi icke dela. Utbyggnaden av järnverket med därav följande expansion av samhället pågår allttjämt, och av inneliggande ansökningar om byggnadstillstånd att döma kommer den att fortgå i oförminskad omfattning de närmaste åren. Även sedan utbyggnaden av järnverket fullbordats, om nu ett sådant förhållande kan tänkas uppstå inom en industri, som oavslåtligen söker få fram nya tillverkningar och arbetsmetoder, kvarstår det allmänna behovet av en fullvärdig arbetsförmedling på en ort av sådan storleksordning som Hofors. Enligt vår uppfattning finnas alltså starka skäl för hoforskontorets omvandling till heltidskontor liksom ock en förstärkning av detsamma med tanke på den kvinnliga arbetsmarknaden.

Med stöd av det ovan anförda få vi sålunda hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att arbetsförmedlingskontoret av klass 5 i Hofors från den 1 juli 1952 omvandlas till kontor av klass 4.

Stockholm den 18 januari 1952.

Elon Andersson.

H. Sten.

Bernhard Näsgård.